

כפי שעה

של אחד שרשורה גדולה בבינוסה. כי עתה, עם המאורע הזה, עם עשרת הכרכים התכלס דמותו לכל קורא בכל שיעורה, תחרת בהשלם מהוחה וטיבה. האיש ייראה כשהוא משוטט בכל דרכיו וצדו-דרכיו, בכל שביליו ומשעוליו המתפתלים אילך ואילך, אם גם סופם שהם יוצאים ללמד על הקו האחד, קו זה בן-בן דרך. הרי כל הדרכים ההם אינם אלא נסיונות שונים להגיע אל עצמו, להביע את עצמו. על כן יש להבין, כי לא לבד מחצית הכרכים, שגולדו מרוחו, הגיונו ורחשו הם עומת מובחנה למאמצי-היצירה להביע את עצמו בכל אפשרויות הביטוי, לפי שורש הנשמה שלו, מאמצים שכל כמה שהם מוכיחים והולכים הם מרחיבים את כלי קיבולו של בוחן הביטוי שלנו ויכלתו בכלל וסביבותיו לה לשפחו תחומים גדולים של מראה-עינים והלך-נפש. לא לבד יצירות המקור יוצאות ללמד עליו, אלא גם מחצית הכרכים של מעשה-התרנוס. אלה נכסרי-עמים ויוצריהם שנתלבשו בלבושה של שפתנו ונעשו קנינים לה, לא לבד שהם יוצאים ללמד על כוחו של המשורר, שהשליך על עצמו את המשו: הרב ויצא וכבש לנו כמה מיצירות המופת, ולא לבד סגולתו לאחוז ביד מאומנה בכלי לשון נבחתת באז, אלא כוחו להיות בתוך השירה הזו, כוחו ליחנות הימנה ולהנות בה הנאה שאינה נקנית אלא מתוך שהשירה הזו היא לו סרקע הריזוננס למחותו שלו, היא האויר היפה לרוחו. כהור של תעשית תרגומים, של קבלנות בתרגומים עמידתו של המשורר, שאינו בורר לעצמו אלא את הגדול, המונומנטלי, הקרוב לו בשרשי הנפש, עמידה של חמדה היא.

היו כבר כמה וכמה נסיונות בהערכה מקיפה של מחות יצירתו ונשמעו כבר כמה וכמה פירושי דיוקן. עשרת הכרכים מחייבים חידושה של התערכה, תיקונה ומלואה. עם עשרת הכרכים, שהמשורר-מניי שם עתה תשורה לעם, חייבים גם מפרשי דיוקנאות להתעורר, להאיר שבילי היצירה, למצות מה צדה-מהי פכה או ההידוש הגדול, ומה צדה-המשך הנשפע, מה עיקר ומה טפל לעיקר, מה שרשים ומה פרוגרמה בלבד. אמת, שמחלבים כבר כמה מטבעות של הערכה, כמעט פירמות — משורר היוונות, משורר האלילות, משורר והברדיצ'בסקאיות, משורר העבודה וכדומה — אך עתה יפה היא הברדיסקה.

בעצם התכונה על תשורת העם למשורר, בעצם הטכס של מסירת התשורה היא למשורר, יש בכל זאת משהו מסעה, אפילו משהו צורם, על כל פנים משהו שאינו מדויק, שהרי, פשוט, לא אמת הדבר, כי מחרתים לעת ערב ועמוד העם בירושלים בהגות גדולה על רגליו וגישי תשורה למשורר והוא היא מחויב בדוכרה של אודיה על החן והחמד שנמצא עמו. האמת היא אחרת במקצת. וזכראי שהכרוניקה, שתכנא לספר על הטכס הזה, תשכיל לספר עליו באמת-נ-שהרי האמת היא בערך כך: מחרתים לעת ערב ועמוד המשורר על רגליו והוא שיגיש תשורה גרה לה לעם, תשורה גדולה ויקרה, הוא יגיש "רק" את כל כמעלי-חיו, כשהם מקופלים בעשרה כרכים. עיקרו של החנ אינו, איפוא, כמה שהעם הואיל או יואיל לפרות — בעצם טרחה לטובתו עצמו — כרמיה-הוצאה של דפיסה וכדומה; אלא שזכינו בימים אלה של הקדול ואזלת יד לראות את יצירתו

והדי עשרת הברכים מניחים בקעה דהכה לכה.
כי טוב עשו המורחים במפעל החשוב הזה, שלא
עצמו אותו על מעשה ברירה, שכן לא לבד הפסחת
אלא גם הדכטים למדים החכה. לא לבד שיש
היכולת, כי גם בשרה ההתנוששות של הצירה אי
אתה עומד על מצבו של הלוחם מתוך באיבת הדיקוד
דים בלבה ובשם שאנו למדים, דרך משל, מ, התובתה
של אלקה" כך אנו למדים מפרקי הפרהת, אנו למדים
על נסיונותו השונים להביע עצמו בבמה דד
כום, בדרך אחרת ורואים אותו בנאותו, בדרך אחר
הוא נראה לנו בנפשו וכך אנו באים במודג שלא
ואפילו ילקוט זכרונות שלו על מאורעות ואישים, דרך
הצבתו על חזיונות החיים, מוסיפים אזהרה על התמננת
פנים של יופי, שפעת אור על הנפש האדם, המע
שה, סולם מעלות מנוון של ביטויי התרגשות והלך
הנפש, וביותר מראה שקופה של הסתכלות משובבה —
הם שאנצרו בעשרת הברכים והם עומדים עתה ברשות
הרבים כאותה הבאר, שמימיית הברורים מרמזים בטוב
טעם ועינם תצלול לעובדי הרבים, המיועצים מאבני
החיים ומחזרות החולין, הם עומדים עתה ברשות
הרבים כדי לשמש את הרבים בפיקוח עינים ובפיקוח
הנפש דהדף יוכל הקורא לא לבד לתורר ולחיות
אנו פורשת חינו הפנימיים של אחד הנולד דהמשנים
ונאצל הדנשה אורע יפיו מלוא הפנים, אלא גם לעלות
עמו שלבשלב, בדרך הכיבוש של יכולת
ההבעה, בדרך הכיבוש של הלבשת הרעיונים והרג
שוק, בדרך הכיבוש של הבעת עצמו. כי הכיבושים
לא היו לו למשורר זכיה בפרס, שירדה ברובה בסגור
לתו, הם נקנו במדה מרובה של מסירות, בשקידה על
שיפורי מכולל התאמנונים, וההתבוננות בבית
היוצר של המשורר. — תורה גדולה היא, ואפילו מוסר
השכל בעלת.

ובאחרונה הערה קטנה, למה שורר: על שערם
של עשרה כרביך כתוב, "כתבו לשאל משרני חובסקי"
דוק: לא "כל כתבי", אפרוטה של המלה מחייב.
כי בעצם שנות הצירה אתה עומד. ההשבון לא
נעלם סיכום של שלבים הוא נאצ של הסולם כולו.
סיכום של שלבים, לא פחות, אבל גם לא יותר.
ובקשה קטנה להוצאה שתואיל בהצגות הכרך העשי
די לבתוב: המישך יבוא.